

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 123/2016
20.04.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Павловић, адвокат из ..., против тужене Општинске ... „ББ“ из ..., коју заступа Општинско јавно правобранилаштво ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2348/15 од 16.10.2017. године, у седници одржаној 20.04.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 2348/15 од 16.10.2017. године тако што **се одбија** жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лебану П1 113/14 од 21.07.2015. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2348/15 од 16.10.2017. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Лебану П1 113/14 од 21.07.2015. године тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор за 2013. годину исплати износ од 87.177,60 динара, са законском затезном каматом почев од 26.12.2013. године па до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр, 72/11...), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија основана.

У поступку није утврђена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене на пословима директора до 26.12.2013. године, када му је престао радни однос због испуњења услова за одлазак у старосну пензију. Тужилац није искористио годишњи одмор за 2013. годину због обавеза које је имао на послу, јер је у то време уведен нови „РИНО“ програм обрачуна, а морао је и да распише конкурс за избор новог директора ..., при чему му је од стране руководства оснивача обећано да ће му годишњи одмор бити исплаћен. На седници Управног одбора тужене одржаној 05.12.2013. године тужилац је изнео питање неискоришћеног годишњег одмора, али је остало да се то питање реши у договору са оснивачем. Тужилац се писменим захтевом од 03.01.2014. године обратио туженој за исплату накнаде штете због неискоришћеног годишњег одмора, што је тужена одбила дописом од 20.02.2014. године. Вештачењем од стране вештака финансијске струке утврђена је висина штете због неискоришћеног годишњег одмора тужиоца за 2013. годину у износу од 87.177,60 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев основан, јер тужилац због великих обавеза које је имао око увођења новог програма обрачуна „РИНО“, као и због расписивања огласа за избор новог директора тужене није могао да искористи годишњи одмор за 2013. годину.

Апелациони суд је преиначио првостепену одлуку наводећи да тужилац није доказао да кривицом тужене није могао да искористи годишњи одмор.

По схватању овог суда, основано се ревизијом тужиоца указује да је другостепени суд погрешно применио материјално право.

Наиме, запослени не може да се одрекне права на годишњи одмор, нити му се то право може ускратити, како је то прописано одредбом члана 68. став 4. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05). У зависности од потребе посла, послодавац одлучује о времену коришћења годишњег одмора, уз претходну консултацију запосленог (члан 75. став 1.). Ако кривицом послодавца запослени не користи годишњи одмор, има право на накнаду штете у висини просечне зараде у претходна три месеца, утврђена општим актом и уговором о раду (члан 76.)

И по схватању овог суда, погрешан је закључак апелационог суда да тужилац својом кривицом није искористио годишњи одмор. Ово стога што тужилац није знао какве га све обавезе очекују и шта још треба да уради до краја текуће године, а питање коришћења годишњег одмора је благовремено изнео пред Управни одбор како би се оно решило. Пошто тужилац своје право на коришћење годишњег одмора пре престанка радног односа због одласка у старосну пензију без своје кривице није могао да искористи, припада му право на накнаду штете због

неискоришћеног годишњег одмора, у висини како је то нашао вештак финансијске струке.

На основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић